

Naar jeg i »Fortid og Nutid« skriver en Artikel om »Stephan Klotz indenfor Flensborgs Byporte«, kan Almenheden vente, at jeg begrænser min Fremstilling til Emnet, saaledes at jeg ikke skriver om alt muligt andet.

Naar Dr. Gudmund Schütte ønsker at angribe min Fremstilling, kan han, hvis han er Historiker, ikke undlade at beskæftige sig med min Fremstilling og mine Kilder. Det har han ikke gjort.

I Stedet for taler han haanende om det tiltalende Billede, som Klotz' Medarbejder ved Kirken og Breklings Slægtning, Claus Møller, giver i sin Ligprædiken over Klotz, og anfører som Bevis for et rigtigere Billede Pastor Esmarch, af hvis Skrift kun Titlen kendes, Sværmeren Fr. Breckling, hvis Angreb paa al kirkelig Øvrighed ikke gør ham til Kronvidne, og den »hæderkronede« Erik Pontoppidan, som fødtes 30 Aar efter Klotz' Død.

Ingen af de anførte 3 Kilder berettiger Dr. Schütte til at kalde Klotz »det danske Kirkesprogs Fjende Nr. 1«. Muligvis fremmede denne Højtysken, men paa Bekostning af Plattysken, eftersom det danske Kirkesprog i den kongelige Del af Sydslesvig allerede var tilbagetrængt før Klotz' Komme til Flensborg. Ansvarer hviler ikke paa Klotz, men paa Kongen og det tyske Kancelli, eller skyldes helt andre Aarsager, hvorom der maaske andensteds skal skrives. Jeg betvivler, at Klotz har indtaget en fremtrædende Stilling med Hensyn til Højtyskens Udbredelse. Indtil Nationalitetskampens Begyndelse for o. 100 Aar siden gik alle ind for det tyske Kirkesprog.

Netop »Klotz privat« giver én Tvivl om, at »Klotz offentlig« er bedømt retfærdigt hidindtil.

H. F. Petersen.